

Zvrhlá rodina Cenci připomíná výkladní skříň dekadence

OSTRAVA Jedním dechem dramaturgický objev roku, tak by se dala nazvat odvaha ostravského souboru inscenovat klasický kus proslulého básníka, romantika a revolucionáře Percy Bysshe Shelleye Cenci. Drama, které u nás bylo zatím uvedeno pouze jednou – nicméně v nastudování dalšího klasika Karla Čapka.

Kus notně upravený a předělaný musel být navíc předežvýkán současnému publiku tak, aby snad nebyl vůbec nikdo na pochybách,

o co tady vskutku jde. Proto se divák dočká ukázkového znásilnění dcery otcem, a to přímo na jevišti v centru reflektorů, poblíž přehlídkového mola. Publikum to na premiéře přijalo s lehkým smíchem, snad je dnes společnost ještě dekadentnější, než samotné pobuřující téma. Možná mu však vadí ona doslovná popisnost, kdy už není co skrývat a samotné násilí souvisí i s trapností. Trochu podobně se o jinou romantickou klasiku pokusili nedávno reklamní filmoví má-

gové při adaptaci národního klenotu Máje. Ale to bychom Cenci křivdili, není to rozhodně popový sladák, naopak.

Svět za výlohou jako metafora povrchního světa

Režisérka Anna Petrželková se místo na romantickou krásu a kýč zaměřila na svět haute couture, který jí slouží jako označení pro reprezentativní vzorek společnosti a také jako důležitá metafora. Scéna Tomáše Cillera je doslovným

přepisem výkladních skříní, či spíše zlatnictví a obchodů s bižuterií na hlavní třídě, tady za sklem přebývá smetánka i ve svých intimních chvílkách, to co se vystavuje na odiv je zároveň ubohým domovem. Na první pohled zaujmou výrazné kostýmy Hany Kotkové, výstřední, lesklé, podobně groteskní, blyštivé, ale i záměrně odpudivé. Herci si vychutnávají svou výjimečnou pozici, které jim kostýmy propůjčují. Nad všemi dominuje postava kardinála v sugestivním podání

Františka Strnada. Svou majestátní odcizeností a výtvarnou stylizací připomíná dokonale efektní monstrum, ne nepodobné zlověstným cenobitům Clive Barkera.

Mrazivá i efektní podívaná

Zlověstná chladnost číší i z celkové inscenace, někdy se ji herci snaží zcivilnit, ale to už není tak působivé. Andrea Mohylová, představitelka titulní role, pokračuje ve své dráze výjimečných žen na společenském scestí. Tentokrát si vybrala

pozici polámané panenky, které moc nesedí závěrečné filozofování. Ale po groteskním znásilnění předvede jednu z nejsilnějších scén. Jan Fišar v roli otce Cenci si libuje ve stylizaci slizkého padoucha. Závěrečná obžaloba kardinála jednoznačně říká tisíckrát omílané tvrzení, že padouchem je přece církev.

Percy Bysshe Shelley: Cenci. Premiéra 21. října, Divadlo Antonína Dvořáka, režie: Anna Petrželková.

Martin Jiroušek